«Діти війни» в повісті «Первінка». 6 клас

В оповіданні Миколи Степановича Вінграновського зображується життя українського села в останній рік Другої світової війни. Однією з головних діючих осіб є хлопець Миколка. Йому дванадцять років, як і мені. Але Миколці довелося дорослішати під час війни. Тому він більш серйозний і розсудливий, ніж повинен бути хлопець його віку. Мені і моїм товаришам не доводиться піклуватись про хвору маму і менших братиків і сестричок, про те, щоб було що їсти. Мати довірила йому гроші і таку серйозну річ, як купівля корови. Миколка сам пішов до містечка на базар, сам вибрав і купив корову. Її звали Первінкою, тому в оповідання така назва. Купівля корови — то була визначна подія. В дорозі хлопець знайшов, чим нагодувати і її, і себе, де переночувати. На другий день по дорозі додому він знайшов щавель. Що б зробив сучасний хлопець його віку? Поїв би та й пішов, а то й не куштував би. А Миколка поїв, нагодував Первінку, нарвав додому. Він йшов й роздумував, як буде рвати щавель, як і чим буде годувати корову. Адже трави ще не було. Йому доводиться думати і робити, як дорослому, ніколи бавитись, грати у футбол.

Дітям в роки війни і в повоєнний час довелось подорослішати раніше, бо вони несли на собі тягар дорослих проблем. Багато чоловіків загинуло на війні, прийшло інвалідами. А треба було піднімати зруйновані промисловість та сільське господарство. От і доводилось хлопцям-підліткам заміняти чоловіків. Тому і закінчилось в них дитинство раніше. Його відняла війна.

Мій дідусь теж, як і автор оповідання, 1936 року народження. Навесні 1945 йому було 8 років. Дідусь згадував, що в селі були самі жінки, і землю теж орали на коровах. В оповіданні ще орали поле за допомогою літака. А дідусь згадував, що його мама і інші жінки впрягалися замість коней, яких не було, та замість корів, щоб ті відпочили, та орали на собі, щоб посіяти хліб. Такі спогади слухати цікаво і сумно. Шкода дітей, в яких війна, як у мого дідуся, забрала і дитинство, і батька.